

Телепат

Петро Ребро

Хвалився якось друзям Гнат:
— Я, хлопці, справжній телепат:
Я можу відгадати,
Що скаже жіночка моя,
Коли хильну добряче я
І забреду до хати.

Облишить справи всі жона,
У боки візьметься вона
І так дослівно скаже:
— Що, ходить ходором земля?
А очі, чом як у кроля?
Ізнов нассався, враже?

Ану дихни на мене раз!
Фу, тут потрібний протигаз,
Бо сморід — як із бочки!
Ви подивіться, люди, — п'є!
Чи ти забув, що в тебе є
І доньки, і синочки?

Я промовчу. Тоді вона:
— Чого ж заціпивсь, сатана,
Мовчиш, як на портреті?
Вже не повернеш язика?
Чи, може, замість огірка
Ти з'їв його в буфеті?

Я знов мовчу. Тоді вона:
— А діти? Гріш тобі ціна,
Такому горе-тату.
Митько он біга без пальта,
На плаття Феньці не хвата,
А він — пропив зарплату!

Я — нічичирк. Тоді вона:
— Чого ж набрався ти? Вина

Чи, може, "Кальвадосі"?
Ще раз прибудеш, наче квач —
Узнаєш, що таке рогач —
Це закарбуй на носі!

Я — ні мур-мур. Тоді вона
Питає біла, мов стіна:
— А мо', тобі погано?
Я очі вгору підкочу
І ледве чутно шепочу:
— Я помираю, Ганно.

Враз пропаде у неї гнів.
Ще ж прибіжать з усіх кінців
І доньки, і синочки.
Той розстеляє подушки,
А той — шукає порошки,
А той — кладе примочки.

Хоч я в душі із них сміюсь,
Вони — "не кидай нас, татусь!"
Сердешні, ледь не плачуть!
Отак, — хвалився друзям Гнат, —
Все наперед, як телепат,
Я можу передбачить.

Та хлопці віри щось не ймуть.
Щоб пересвідчитись, ідуть
Вони до хати Гната.
Їх жінка мовчки зустріча,
Бере у руки рогача
І лупить "телепата".

Аж іскри в Гната ув очах —
Його по спині, по плечах
Б'є жіночка старанно.
Він очі вгору підкотив
І щиро вже зашепотів:
— Я помираю, Ганно.

Та жінка клята — ну хоч плач! —

Аж поки не зламавсь рогач
Не зжалілась над Гнатом.
...Відтоді саме у селі
Його й дорослі, і малі
Звуть тільки "телепатом".